

“मीठे बच्चे— अब यो बेहदको पुरानो दुनियाँको विनाश हुनु छ । नयाँ दुनियाँ स्थापना भइरहेको छ, त्यसैले नयाँ दुनियाँमा जानको लागि पवित्र बन ।”

प्रश्न:— परमात्माको बारेमा तिमी बच्चाहरूले कुनचाहि अनौठो कुरा जान्दछौ, जुन मनुष्यको समझ भन्दा बाहिर छ ?

उत्तर:— तिमीले भन्छौ— जसरी आत्मा ज्योति बिन्दु छ, त्यस्तै परमात्मा पनि अति सूक्ष्म ज्योति बिन्दु हुनुहुन्छ । यो अनौठो कुरा मनुष्यको समझ भन्दा बाहिर छ । कति बच्चाहरू पनि यसमा अलमलिन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! अलमलमा नपर । यदि सानो रूपमा याद रहँदैन भने ठूलो रूपमा याद गर । याद अवश्य गर्नु छ ।

गीत:— रात के राही थक मत जाना.....

ओम् शान्ति । रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ, त्यसैले बच्चाहरू आत्म-अभिमानि भएर बस्नु छ । यसरी अरू कुनै ठाउँमा सम्झाउँदैन । कुनै पनि साधु-सन्तले यसरी सम्झाउँदैनन्— आत्म-अभिमानि भएर बस । यो एक बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ, अरू कसैलाई भन्न पनि आउँदैन । यो युक्ति कसैले बताउन सक्दैनन् । तिमी बच्चाहरूले पनि जान्दछौ— हामी आत्मा हौं । आत्माले नै एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छ । कहिले वकिल, कहिले डाक्टर बन्छ । आत्मा नै अहिले पतित बनेको छ, फेरि पावन बन्छ । आत्मामा ज्ञान धारण हुन्छ । बाबा निराकार ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ त्यसैले अवश्य आएर ज्ञान सुनाउनुहुन्छ नि । पतित-पावन हुनुहुन्छ त्यसैले अवश्य आएर पावन बनाउनुहुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ सर्वोच्च परमपिता परमात्मा । म तिम्रो पिता सर्वोच्च हुँ, ज्ञानका सागर हुँ । मेरो आफ्नो शरीर छैन । यो सबै ज्ञान तिम्रो आत्माले धारण गर्छ, त्यसैले तिमी आत्म-अभिमानि बन्नु छ । देह-अभिमान राख्नु छैन । अरू कुनै यस्तो ठाउँ छैन, जहाँ सुन्ने र सुनाउने दुवै देही-अभिमानि हुन् । बाबा त हुनुहुन्छ नै निराकार । उहाँ आएर तिमीलाई राजयोग सिकाउनुहुन्छ । बाँकी सबै मनुष्य छन् नै देह-अभिमानि । भन्न त लक्ष्मी-नारायणलाई भनिन्छ— यिनीहरू आत्म-अभिमानि थिए, फेरि पनि देह-अभिमान त रहन्छ नि । यो ज्ञान परमपिता परमात्माले नै आएर दिनुहुन्छ । आत्माले धारण गर्नुपर्ने हुन्छ । आत्मालाई नै पतितबाट पावन हुने युक्ति बताउनुहुन्छ । अहिले सारा दुनियाँको डाउनफल छ फेरि राइज गर्न आउनुहुन्छ । यो तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ । डाउनफल अर्थात् विनाश, राइज अर्थात् स्थापना । स्थापना र विनाश । स्थापना केको ? नयाँ दुनियाँको, स्वर्गको स्थापना र फेरि पुरानो दुनियाँ हेल, नर्कको विनाश । विनाश र स्थापना । कलियुग हो पुरानो दुनियाँ, यसको विनाश अवश्य हुनुपर्छ । विनाशको लक्षण यो महाभारी महाभारत लडाई हो । महाभारतको वृत्तान्त महाभारत शास्त्रमा देखाइएको छ । बाबाले ब्रह्माद्वारा स्थापना गर्नुहुन्छ । त्यो त अवश्य नयाँ दुनियाँको गर्नुहुन्छ नि । यो हो बेहदको विनाश र बेहदको स्थापना । पिताले नयाँ घर बनाउँछन्, बच्चाहरूको लागि । फेरि पुरानो अवश्य भत्काउँछन् । तिमीले जान्दछौ— बाबाले अहिले नयाँ दुनियाँ स्थापना गरिरहनु भएको छ । तमोप्रधानबाट फेरि सतोप्रधान बनाउनको लागि हामीलाई तयार गरिरहनु भएको छ । विनाशको लागि महाभारतको लडाई प्रसिद्ध छ । भन्नुहुन्छ— यो त्यही समय हो । उही ताराहरू आएर आपसमा मिलेका छन्, जुन महाभारतको समयमा थिए । यही सिँढीमा पनि लेखिएको छ— उत्थान र पतनको अद्भुत कहानी । यो लाइनमा

२०७३ श्रावण २८ शुक्रबार १२-०८-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन कल्प-कल्प शब्द पनि आउनुपर्छ । शुरूदेखि अन्त्यसम्म मनुष्यले ८४ जन्म लिन्छन् । यो पनि तिम्रो बुद्धिमा छ । मनुष्यको बुद्धिमा त एकदम गोदरेजको ताला लागेको छ । यी कुरालाई मनुष्यले जान्नु छ । आत्माहरूले यहाँ शरीर धारण गर्छन्, पार्ट खेल्न । ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यका रचयिता, निर्देशक, मुख्य कलाकारहरू आदिलाई जान्नुपर्ने नि । अहिले तिमीलाई ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्य, को को हुन् ? सारा ड्रामाको बारेमा जानेका छौ— शुरूदेखि लिएर अन्त्य सम्मको । बाबाद्वारा यो सारा ज्ञान मिलिरहेको छ । सृष्टि चक्र कसरी घुम्छ ? यसलाई भनिन्छ रूहानी ज्ञान । भौतिक ज्ञानलाई दर्शन भनिन्छ । आध्यात्मिक ज्ञान, रूहानी ज्ञानलाई ज्ञान भनिन्छ । अहिले यी सबै कुरा बच्चाहरूको बुद्धिमा बसाइएको छ ।

बच्चाहरूले जान्दछन्— अब ८४ जन्मको नाटक पूरा हुन्छ । अब हामी फर्किएर जान्छौं, तर पतित कोही फर्किएर जान सक्दैनन् । नत्र यतिका जप, तप, तीर्थ आदि किन गर्ने ? पवित्र बन्नको लागि नै गंगा स्नान गर्न जान्छन्, तर त्यसबाट कोही पावन त बन्न सक्दैन । त्यसैले फर्किएर कोही जान सक्दैनन् । गफ त निकै लगाउँछन्— फलाना पार निर्वाणधाम गए, ज्योति ज्योतिमा समाहित भए । बाबाले सम्झाउनु भएको छ— फर्किएर कोही जाँदैन । सबै कलाकारहरू यहाँ नै छन् । अब नाटक पूरा हुँदैछ त्यसैले सबै स्टेजमा छन् । अहिले सबै यहाँ उपस्थित छन् । मनुष्यहरूलाई थाहा छैन— बौद्धी, क्रिश्चियन आदि कहाँ छन् ? तिमीले जान्दछौ— जुन सबै आत्माहरू माथिबाट यहाँ आएका छन्, उनीहरू सबै यस समयमा तमोप्रधान छन् । तमोप्रधानबाट सतोप्रधान कल्प पहिले पनि बनेका थिए । बाबा नै आएर स्थापना, विनाश गराउनुहुन्छ । भन्छन् पनि— यो राजाहरूको राजा बनाउने ज्ञान हो । यो बेहदका बाबाले भन्नुभएको छ— मैले तिमीलाई राजाहरूको राजा बनाउँछु । कृष्णले त स्थापना गराउँदैनन् । रचयिता बाबा हुनुहुन्छ । बाबाले नै आएर सम्झाउनुहुन्छ— तिमीले मलाई बोलाउँछौ नै तब, जब सृष्टि पतित हुन्छ । यस्तो होइन— मैले नयाँ सृष्टि रच्दछु । जसरी देखाउँछन् प्रलय भयो, यो सबै गलत हो । मनुष्यले बोलाउँछन् नै— हे पतित-पावन आउनुहोस् । त्यसैले अवश्य पतित दुनियाँमा आउनुहुन्छ नि । बाबा नै आएर कृष्णपुरीको साक्षात्कार गराउनुहुन्छ । देखाउँछन्— कृष्ण पिपलको पातमा सागरमाथि आए.... यो हो सही कुरा । नयाँ दुनियाँमा पहिला कृष्ण नै आउँछन् । सागरमा होइन तर गर्भ महलमा आउँछन् । औंला चुस्दै, बडो आरामसँग गर्भ महलमा रहन्छन् । सत्ययुगमा जति पनि बच्चा हुन्छन्, गर्भ महलमा रहन्छन् । उनीहरूले गर्भ महलको कुरालाई फेरि सागरमा पातमा बसेको देखाएका छन् । यी सबै हुन् भक्तिमार्गका कुरा । बाबाले यी सबै शास्त्रहरूको सार बसेर सम्झाउनुहुन्छ । यहाँ गर्भजेलमा रहन्छन्, त्यसैले भन्छन्— मलाई बाहिर निकाल्नुहोस् । फेरि मैले पाप गर्दिनँ । तैपनि रावणको दुनियाँमा पाप त हुन्छ नै । फेरि पाप गर्न थाल्छन् । तिमी आधा कल्प जेल बर्द बन्छौ । चोरहरूलाई जेलबर्द भनिन्छ । बाहिर निस्कन्छन् फेरि पनि चोरी गरिरहन्छन् । जेलमा जानुपर्छ त्यसैले जेलबर्द भनिन्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ— यो रावण राज्य हो । वहाँ त यस्ता कुरा हुँदैनन् । त्यो हो नै रामराज्य । वहाँ न गर्भजेल हुन्छ, न त्यो जेल हुन्छ । यहाँ त कति मनुष्य जेलमा परिरहन्छन् । गर्भजेल पनि छ र त्यो जेल पनि छ । डबल जेल छन् । कलियुगको अन्त्य हो नि ।

बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— तिमी बच्चाहरूले अहिले स्थापना गरिरहेका छौ । स्थापना र विनाश, हरेक कल्पमा भइ नै रहन्छ । स्थापना र विनाश दुनियाँको हुन्छ । त्यसमा मुख्य पार्ट छ यहाँको । गायन

२०७३ श्रावण २८ शुक्रबार १२-०८-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन

पनि गर्छन्— आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल... त्यसको पनि हिसाब हुनुपर्छ नि । कुनचाहिँ आत्माहरू धेरै समयदेखि अलग रहेका छन् ? सबैभन्दा पहिला देवी-देवता धर्मका आत्माहरू आउँछन्, पार्ट खेलन् । अहिले ती देवताहरू छैनन्, जसले राज्य गरेर गए । उनीहरूको चित्र निशानी रहन्छ । राजाई त खतम भयो । स्वर्ग पूरा हुन्छ अनि नर्क शुरू हुन्छ । फेरि नर्क पूरा भएर स्वर्ग बन्छ । त्यसैले नयाँ दुनियाँको स्थापना हुन्छ र नर्कको विनाश हुन्छ । स्थापनाको लागि बच्चाहरू चाहिन्छ नि । रहने पनि तिमी हो । पहिला त तिमी दैवी गुणवाला देवता बन्नुपर्छ । यो पनि गायन छ— मनुष्यबाट देवता... विकारी, फोहोरी मनुष्य छन् नि । भगवानुवाच— गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल फूल समान बन्नु छ । यो यस मृत्युलोकको अन्तिम जन्म हो, यसमा पवित्र बन्नु छ । यो राम्रोसँग सम्झाउनुपर्छ । हामी यस मृत्युलोकको अन्तिम जन्म पवित्र रहन्छौं । बाबा भन्नुहुन्छ— यी विकारमाथि विजय प्राप्त गर्नले तिमी विश्वको मालिक बन्छौ । बच्चाहरूले पनि सुनेर फेरि अरूलाई पनि सम्झाउँछन्— यो पुरानो दुनियाँको विनाश सामुन्ने खडा छ । यो त्यही महाभारतको लडाई हो, काम महाशत्रु हो, त्यसैले प्रतिज्ञा गर । अहिले तिमी जान्दछौ— हामी पवित्र बन्छौं । यस पुरानो दुनियाँको विनाश हुनु छ, त्यो भन्दा पहिले पवित्र अवश्य बन्नु छ । विनाश हुन्छ फेरि त कुरै नगर— हाहाकार हुन्छ, धेरै डरलाग्दो मृत्यु हुन्छ । तिमीले हेर्न पनि सक्दैनौ । कसैको अपरेशन हुन्छ भने त्यहाँ कमजोर मानिस उभिन सक्दैन, बेहोस हुन्छन् । त्यसैले डाक्टरहरूले परिवारजनलाई अनुमति दिँदैनन् । यो त कति ठूलो अपरेशन हुन्छ । एकले अर्कोलाई मारिरहन्छन् । यो हो फोहोरी दुनियाँ, काँडाको जंगल । सत्ययुगलाई भनिन्छ फूलको बगैँचा । देवताहरू चैतन्य फूल हुन् नि । मनुष्यले त सम्झन्छन्— स्वर्गमा कुनै फूलहरूको बगैँचा हुन्छ, जे सुन्छन् त्यो भनिदिन्छन् । अल्लाहको बगैँचा भन्छन् नि, फेरि ध्यानमा पनि बगैँचा देख्छन् । अल्लाहले हातमा फूल दिनुभयो । बुद्धिमा नै खुदाको बगैँचा हुन्छ । भक्तिमार्गमा साक्षात्कार गर्नको लागि भक्ति गर्छन् । साक्षात्कार भयो भने भन्छन्— सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । जे बित्यो त्यो फेरि हुन्छ । बच्चाहरू जुन पोशाकमा, जसरी आएका छन्, त्यही पोशाकमा फेरि कल्प पछि आउँछन् । ड्रामालाई कसैले राम्रोसँग बुझ्दछन् । बाबाको पासमा कोही आयो भने बाबाले सोध्नुहुन्छ— पहिले कहिले आएका थियौ ? भन्छन्— हो बाबा, हजुरसँग कल्प पहिले पनि मिलेका थियौं, हजुरसँग वर्सा लिन आएका थियौं । बाबाले सोध्नुहुन्छ— के पद आएका थियौ ? बाबा मम्मा भन्छौ भने अवश्य उनीहरूको घरानामा आउँछौ । बाबा भन्नुहुन्छ— यस्तो पुरषार्थ गर जसले गर्दा उच्च पद प्राप्त होस् । यो सबै कुरा तिम्रो बुद्धिमा छ । अवश्य लडाई पनि हुन्छ, नर्कको विनाश त हुनु नै छ । तिमीसँग चित्र धेरै राम्रा छन् । यो कृष्णको दुई गोला भएको चित्र पनि छपाउनुपर्छ । यसमा धेरै स्पष्ट छ । स्वर्गको द्वार खुल्छ त्यसैले नर्कतिर पाउ छ । तिम्रो पनि मुख स्वर्गतिर छ, यो त बिलकुल सही कुरा हो । जान्दछौ— अब हामीलाई घर जानु छ त्यसैले घरको नै याद गर्नुपर्छ । पुरानो दुनियाँलाई भुल्नुपर्छ । यसैलाई भनिन्छ बेहदको वैराग्य । पुरानो दुनियाँलाई छोडेर हामी बाबाको पास जान्छौं । यादको यात्राद्वारा नै गइन्छ । मुख्य हो नै यादको कुरा । याद त सबैले गर्छन् नि । अहिले बाबाले यथार्थ कुरा आएर सम्झाउनुहुन्छ— मलाई याद गर । यो हो अव्यभिचारी याद, त्यो पनि अर्थ सहित । तिमीले जान्दछौ— शिवबाबा पनि बिन्दु हुनुहुन्छ । आफूलाई पनि आत्मा बिन्दु सम्झ, बाबालाई पनि बिन्दु सम्झ । नयाँ कुरा देखेर बिसिन्छन् । आफूलाई आत्मा सम्झएर फेरि बाबालाई र आफ्नो घरलाई याद गर्नु छ ।

ठीक छ, बिन्दु सानो लाग्छ भने घर त ठूलो छ नि । घरलाई याद गर । बाबा पनि वहाँ रहनुहुन्छ । हामी वहाँ जान्छौं, जहाँ बाबा रहनुहुन्छ । बिन्दु याद हुँदैन, ठीक छ घर त याद रहन्छ नि । त्यो हो शान्तिधाम र त्यो हो सुखधाम । यो हो दुःखधाम । अहिले तिमीले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार पढिरहेका छौ, फेरि सुखधाममा आउँछौ । बाबाका बच्चा हौ, त्यसैले अवश्य स्वर्गको बादशाही मिल्नुपर्छ । कल्प पहिले पनि शिवबाबा आउनुभएको थियो, स्वर्गको बादशाही दिनुभएको थियो । तिमीले बिस्रियौ । बाबा भन्नुहुन्छ— अहिले फेरि आएको छु, तिमीलाई दिन । कति पटक तिमीले राजाई लियौ, गुमायौ । अनगिन्ती पटक वर्सा लियौ, तैपनि यस्तो बाबालाई किन बिस्रिन्छौ ! मायाको तुफानसँग धेरै लडाईं हुन्छ, त्यसैले नाटक पनि देखाउँछन्— मायाले उतातिर तान्छ, प्रभुले यतातिर तान्नुहुन्छ । ज्ञानमा विघ्न पर्दैन, यादमा नै विघ्न पर्छ । यसैमा मेहनत छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ— महारथी बन । यो पुरानो दुनियाँलाई त आगो लाग्नु छ । यस यज्ञमा सारा पुरानो दुनियाँ स्वाहा हुनु छ । त्यसैले महावीर पनि बन्नु छ । तिमी बच्चाहरूले अखण्ड, अटल, अडोल राज्य पाउनु छ । तिम्रो बुद्धियोग बाबासँग यस्तो रहोस्, चाहे जतिसुकै तुफान आओस्, मायाले केही गर्न नसकोस् । यो हो तिम्रो अन्त्यको अवस्था । जब ट्रान्सफर हुने समय हुन्छ, विद्यालयमा परीक्षा अन्त्यमा हुन्छ । तिम्रो माला पनि अन्त्यमा बन्छ । तिमीलाई धेरै साक्षात्कार हुनेछ— फलानो यो बन्छ, फलाना यो बन्छ । यो दासी बन्छ... यो सबै बताइन्छ । अन्त्यमा त्यसबेला त केही पनि गर्न सकिँदैन, पछुताउनुपर्छ । यो मैले के गरें ! श्रीमत्तमा किन चलिनँ ! तर त्यतिबेला केही हुन सक्दैन । यसरी धेरै पछुताउँछन् । मनुष्यले कसैको हत्या गरेर फेरि पछि पछुताउँछन् । तर हत्या त भइसक्यो फेरि के गर्न सकिन्छ ? त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— लापर्बाही नगर, आफ्नो पुरुषार्थ गर्दै गर । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) ८४ जन्मको नाटक अब पूरा हुन्छ, फर्किएर घर जानु छ । त्यसैले आत्म-अभिमानि रहेर पावन बन्नु छ । देह-अभिमान मेटाउनु छ ।
- २) अर्थ सहित आफूलाई आत्मा बिन्दु सम्झिएर, बिन्दु बाबाको अव्यभिचारी यादमा रहनु छ । महावीर बनेर आफ्नो अवस्था अडोल, अचल बनाउनु छ ।

वरदानः— सदा ज्ञानसूर्यको सम्मुख रहने अन्तर्मुखी, स्वमानधारी भव

जसरी सूर्यलाई सम्मुख हेर्दा सूर्यको किरण अवश्य आउँछ, त्यस्तै जो बच्चा ज्ञानसूर्य बाबाको सदा सम्मुख रहन्छ, उसले ज्ञान सूर्यका सर्व गुणका किरणहरू स्वयंमा अनुभव गर्छ । उसको अनुहारमा अन्तर्मुखताको झलक र संगमयुग वा भविष्यका सबै स्वमानको फलक देखिन्छ । यसको लागि सदा स्मृति रहोस्— यो अन्तिम घडी हो । कुनै पनि घडी यो तनको विनाश हुन सक्छ, त्यसैले सदा प्रीत बुद्धि बनेर ज्ञान सूर्यको सम्मुख रहेर अन्तर्मुखता वा स्वमानको अनुभूतिमा रहनु छ ।

स्लोगनः— सदा उड्ती कलामा उड्नु नै भ्रमेलाको पहाडलाई पार गर्नु हो ।